

Jeg siger da, at der af disse 110 Medlemmer, der er til Stede i Folketinget, er 70 af det ene Parti og 40 af det andet, jeg kan falde dem Blaa og Brune for ikke at give dem aktuelle Partinaavne; det er jo gamle Bekendte fra Catansville. Af Lands-tingets 60 Medlemmer forudsætte vi, at de 10 høre til de Blaa og de 50 til de Brune, saa have vi i alt 80 af de Blaa og 90 af de Brune. Nu bliver Valgvotienten 5, og naar nu de cerede Medlemmer ville regne efter, ville de se, at der paa denne Maade vil kunne fremkomme 14 Blaa og 16 Brune, men der vil ogsaa kunne fremkomme 16 Blaa og 14 Brune. Det kommer an paa, hvad Skæbnen giver gennem Valgreglerne efter Bestemmelserne af 1855. I Hovedsagen ville Tingene være repræsenterede i Forhold til deres Meningsstyrke. Men i Detailudførelsen vil denne Repræsentation ikke være givet med en saadan Sikkerhed og Nøjagtighed, at Partierne, inden de gaar til at slippe Afgørelsen ud af Tingets Haand og overgive den til Rigsdagsnævnet, ved selvstændig bestemt i Forvejen, hvem der sejrer. Dette har jeg tænkt mig som en Maade, hvorpaa Fordelene ved en Fællesafgørelse kunde bevares, og Ulemperne derved noget dæmpes.

Naar man saa altsaa tænker sig Grundlovsbestemmelser indførte om, at Bevillingslove ikke kunne udstedes som foreløbige, men at der skal ske og maa ske en definitiv Afgørelse af Bevillingsuoverensstemmelser mellem de to Ting, staar selvfølgelig det Supplement tilbage, som er nødvendigt for de førstnævnte Grundlovsbestemmelser, nemlig simple Lovbestemmelser, som sikre Hovedsagen af det, der er nedlagt i Grundlovsbestemmelserne.

Der hører altsaa nødvendig som Supplement en Ministeransvarlighedslov til. Naar Emner af den Natur have været omtalte, er det ikke saa sjældent, at den Betragtning er bleven fremfat: Lad os saa en Ansvarlighedslov, en god Ansvarlighedslov, en Ansvarlighedslov med Næb og Klør, en Ansvarlighedslov med strenge Straffe og stramme Erstatningsbestemmelser, og behold saa det andet selv, saa behøve vi ikke Grundlovsforandringer, saa have vi det, vi kunne komme igennem med. Denne Betragtning, der er vel kendt, kommer jævnlig frem i den offentlige Debat, men den staar jo aabenbart ikke til. Ikke saaledes, at ikke Straffe- og Erstatningsbestemmelser, indsatte i en Lov, skulde være tilstrækkelige til at afholde Landets Borgere og Landets Embedsmænd og selvfølgelig ogsaa de højeste af disse, Rigets Ministre, fra at foretage de Handlinger, der er fastsat saadanne Følger for, men saaledes at der selvfølgelig ikke kan være Tale om at saa

indsat i en Ansvarlighedslov Straffe- eller Erstatningsfølger for Udstedelsen af en foreløbig Finanslov, naar det ikke først er fastsat i Grundloven, at en foreløbig Finanslov ikke maa udstedes. Det kan slet ikke tænkes. Derfor ere de, som ville søge selvstændig Hjælp i en Ansvarlighedslov, i Virkeligheden hjælpeløse, thi en saadan Hjælp kan kun søges i Grundloven. Men en Ministeransvarlighedslov er det nødvendige Supplement dertil. Det er da ogsaa derfor, at jeg tillader mig at indbringe et Forslag om disse Forhold. Dette Forslag holder sig ikke til Ansvar for Overtrædelse af de Grundlovsbestemmelser, vedrørende Bevillingsmyndigheden, som jeg tillader mig at foreslaa; det tager derimod — som Emnerne dertil ere — det hele Emne om Ansvarlighed op, og det af to naturlige Grunde. For det første, fordi det jo er et Grundlovsloste, at vi skulle have en Ministeransvarlighedslov, og den skal jo behandle det hele Emne. For det andet, fordi der er Bestemmelser nok, der ere nødvendige allerede for en Ansvarlighedslov, alene berørende Bevillingsager, men som ogsaa ville være nødvendige i en almindelig Ansvarlighedslov. Det vil derfor være naturligt, naar man beskæftiger sig med en Ansvarlighedslov, at tage det hele Emne op, men selvfølgelig er Bevillingsagen Hovedsagen, og forrest her i Forslaget staar Forpligtelsen til at tilsvare ubevilgede Udgifter. Dette er det forreste Punkt i Hovedsagen. Jeg fremhæver dets Forstillighed fra Straf- og Erstatningspunktet. Fordi en Udgift er afholdt uden Bevilling, bør det ikke være den absolute Følge deraf, at der skal anvendes Straf eller indtræde Erstatning. Betingelsen for, at der anvendes Straf, er den, at Handlingen har en forbruderisk Karakter, og Betingelsen for Erstatning er, at der er sket en Skade. Men der kan være afholdt ubevilgede Udgifter, uden at nogen af disse Betingelser ere til Stede, altsaa uden at Straf- og Erstatningsstiftelse ere indtraadte. Det, som derimod bør være en absolut Følge af Afholdelsen af ubevilgede Udgifter, er, at Udgiften skal tilsvares — selvfølgelig kun, indtil den maatte blive bevilget af Rigsdagen. Indtil da bør der være absolut Forpligtelse til at tilsvare den. Det er en Restitutionspligt, en Pligt til at genoprette den egenmægtig forstyrrede Retstilstand. Formentlig er den begrundet i almindelige Retsgrundætninger, men utvivlsomt er den aldeles nødvendig for Udviklingen af et sundt og stærkt konstitutionelt Liv. Altsaa det, at enhver ubevilget Udgift skal tilsvares, medmindre og indtil den maatte blive bevilget